

er det, fordi man har ment, at man, naar man gav en Forøgelse af 2 Kontorer til det Kontor, her er Tale om, kunde lægge dette Stykke Arbejde ind under disse tre Kontorchefer som noget, der hører deres Kontorer til. Jeg kan ikke forstaa, at de nyanstattede Kontorchefer skulde kunne vægre sig ved at tage dette Arbejde paa sig, det kunde i alt Fald gøres til en Forpligtelse for en af dem at gøre det. Forstøllen bliver den, at en af Kontorcheferne skal have en Ekstraindtøgt af 400 Kr. for at gøre dette Arbejde. Det er det, man har ment at kunne spare, og som vi mulig ville tage under Overvejelse til 3dje Behandling.

Finansministeren (Lüttichau): Jeg kan dertil kun bemærke, at de ny Kontorchefer ville ikke have nogen særlig Praksis i den Retning, og den eneste Kontorchef, som der nu overhovedet er i Kontoret, vil være den, hvem dette Honorar nærmest vil tilkomme. Han er gammel og veltjent og vistnok fuldtud kvalificeret til at faa Paastønnelse ved det lille Beløb, som der her er Tale om. Det forekommer mig ogsaa, hvis jeg blot endnu maa ansøre det, at det er rimeligt, at der for et Arbejde, der udføres for en hel anden Branche af Administrationen, ogsaa gives et Ekstrahonorar, som jo i det givne Tilfælde dog kun tages af en Medhjælpssum, der længe har været til Stede, og som tilvisse ikke, efter som jeg ser paa det, yderligere bør beståres. Naar derfor den sidste ærede Taler, Formanden for Lønningssubvalget, vilde tage Sagen under Overvejelse til tredje Behandling, haaber jeg, at ogsaa han og Udvalget maa komme til den Erkendelse, at man kan beholde dette Beløb.

Ordføreren (R. Nielsen): Med Hensyn til de Bemærkninger, der falder fra det ærede Medlem, der talte paa Mindretallets Vegne, skal jeg kun sige et Par Ord. Naar han gør opmærksom paa, at det er en stærk Forøgelse baade af Embedsmændenes Antal, nemlig med 100 pCt. og i Grunden over 100 pCt. af Lønningerne, er der til dette at sige, hvad jeg jo ogsaa har fremhævet, og hvad han ved lige saa godt som jeg, at ifølge den meddelte Statistik er Arbejdet steget med for de saa Tilfældes Bedkommende mellem 100, 200 og 300 pCt. og for de mange Tilfældes Bedkommende med fra 1,500 pCt. op imod 3,000. Med det for Øje kunde der altsaa for saa vidt nok være Grund til en Forøgelse. Jeg ved vel, at Arbejdet procentvis kan stige mere,

end Embedsmændenes Tal behøver at stige, fordi disse, naar det er ensartet Arbejde, selvfølgelig kunne paatage sig noget mere, uden at deres Antal behøver at forøges i samme Grad. Naar han mente, at en Kontorchef og een Fuldmægtig, som Mindretallet anbefaler at give mere end nu, maatte være nok, kan der maasse være noget rimeligt i den Tanke, og jeg deler den ogsaa til en vis Grad, men saa faar man ikke den samme Medgang i Medhjælpssummen. Altsaa den Forøgelse af en Mand mere, som Flertallet giver, repræsenterer kun Forstøllen mellem en Kontorchef og en Assistent, endda minus det Beløb af 600 Kr., der vil blive sparet, og som efter Ministerens Udtalelse vil falde til Besparelse; lige straks, og ogsaa de 400 Kr., som foreløbig staa ombisputable. Om dem skal jeg for Næsten kun sige dette, at det forekommer mig, at den ærede Formand for Lønningssubvalget (C. Ravn) kan have Ret i, at dette Arbejde maa kunne paalægges en af de ny Kontorchefer som Pligt uden noget særligt Vederslag. Du overhørte jeg ikke, hvad den højtærede Finansminister gjorde opmærksom paa, at denne Kontorchef er særlig stiftet for og kendt med dette Arbejde og derfor naturligt burde have det; men jeg ser dog ikke rettere, end at vi ved den store Forøgelse, vi her give af Embedsmændenes Tal, nok kunde, uden at gaa for vidt, forlange, at de 400 Kr., som her ere nævnte, maatte kunne spares. En anden Sag bliver det — det hører for saa vidt egentlig ikke hjemme til Afgørelsen her — om den højtærede Finansminister kunde komme overens med Finansudvalget om et personligt Tillæg, for saa vidt det maatte vise sig, at denne veltjente Mand var særlig stiftet til dette Arbejde. Det bliver en Sag for sig, det maatte da være noget, som ikke hørte med til selve Lønningen, og naar Manden gik bort, maatte man simpelt hen kunne paalægge en af de daværende Kontorchefer dette Arbejde. Det henstiller jeg. Jeg vil haabe, at Lovforslaget selv med denne lille Ændring til tredje Behandling vil kunne vinde Tilslutning ogsaa fra Regeringens Side, idet jeg ikke nærer Tvivl om, at der, selv med den vilde være et saa betydeligt Fremskridt fra det bestaaende og en Overgang fra det, som nu er og som fra alle Sider erkendes for at være højt utilfredsstillende, at jeg nødvendigvis vilde, det skulde strande paa en saa lille Meningsforskjel som den om de 400 Kr., der her er Tale om. Jeg skal dermed fremdeles anbefale vore Forslag, idet jeg tror, at Ordningen i sig selv bliver fastest, bedst og mest formaalstjenlig, naar man følger